

ת"פ 32277/05/23 - מדינת ישראל נגד טארק אבו חמדי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 32277-05-23 מדינת ישראל נ' אבו חמדי (עציר)

לפני בעניין:	כבוד השופט גיל קרזבום המאשימה	מדינת ישראל
נגד	הנאשם	טארק אבו חמדי

גזר דין

כללי

1. הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בעבירות של נשיאה והובלת נשק, עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, ועבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין.
2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו יוטלו על הנאשם העונשים הבאים: מאסר בפועל לתקופה של 24 חודשים בניכוי ימי מעצרו, מאסר על תנאי, וקנס שלהטלתו ההגנה תתנגד.
3. הצדדים חלוקים בשאלה האם המאסר המותנה שהוטל על הנאשם במסגרת תיק פלילי נוסף (ת"פ 14128-07-20) הינו בר הפעלה, וכן חלוקים על אופן הפעלתו (בחופף או במצטבר למאסר שהוסכם עליו).

עובדות כתב האישום

4. בתאריך 23/4/22 בסמוך לשעה 17:30 נסעו בניידת משטרתית סמויה השוטרים אופק פיוטרקובסקי, עלי חמדאן, ודניאל פרבמן במטרה לאתר את הנאשם בכפר ירכא.

באותה עת, נסע הנאשם ברכב מסוג מיצובישי בעל ל.ז. 18-280-32, שהיה בשימוש ובבעלותו לכיוון צימרים בבעלות בני משפחתו ואשר ממוקמים בסמוך לבית העלמין הצבאי בכפר ירכא, כשהוא נושא ומוביל שלא כדון אקדח חצי אוטומטי Sig Sauer, מודל P320, תוצרת ארצות הברית, קליבר 9 מ"מ פאראבלום, מספר סידורי 58j145343 הטעון במחסנית ובה 15 כדורי אקדח בקוטר 9 מ"מ, וכן שקית ובה 90 כדורים 9 מ"מ פאראבלום (להלן: "האקדח" "המחסנית" ו"הכדורים"). האקדח הוא כלי נשק שסוגל לירות כדור שבכוחו להמית אדם. המחסנית והכדורים הם בהתאמה איבזרים ותחמושת לכלי נשק כאמור.

השוטרים אשר זיהו את הרכב נוסע לכיוונם, הדליקו את אורותיה הכחולים של הניידת, השוטר עלי והשוטר דניאל יצאו מהניידת וניגשו אל הרכב במטרה לעצור את הנאשם. בתגובה לכך, ובכוונה להפריע לשוטרים כשהם ממלאים תפקידם כחוק או להכשילם בכך, נסע הנאשם עם הרכב לאחור, פנה פניה חדה שמאלה, וכתוצאה מכך התדרדר הרכב לתעלה בשולי הדרך. בזמן שהרכב היה בתנועה, פתח הנאשם את דלת הנהג, יצא מהרכב והחל להימלט רגלית מהמקום, והשוטרים בעקבותיו עד שעצרו אותו. במהלך האירוע השליך הנאשם את האקדח במרחק של כ-3 מטרים מהרכב בכוונה להפריע לשוטרים כשהם ממלאים תפקידם כחוק או להכשילם בכך.

ראיות המאשימה לעונש

5. הוגש גיליון הרשעות פלילי של הנאשם.

עיקר טיעוני המאשימה לעונש

6. המאשימה בטיעוניה ביקשה לאמץ את הסדר הטעון תוך שהיא מציינת כי היא מודעת לכך שהעונש המוסכם נמנה על הצד הנמוך שבענישה, אולם לשיטתה מדובר בענישה ראויה וזאת בשים לב לקשיים הראייתיים בתיק. בכל הקשור להפעלת המאסר המותנה אשר תלוי ועומד כנגד הנאשם, ציינה כי מדובר במאסר מותנה של 6 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת "אלימות מסוג פשע" ויורשע בגינה. הפנתה לפסיקה רלוונטית וטענה כי המבחן הקובע הוא מבחן מהותי המתייחס לנסיבות ביצוע העבירה המתוארות בכתב האישום, ולא מדובר במבחן טכני הקשור באופן ניסוח התנאי. הדגישה, כי התנהגות הנאשם המתוארת בכתב האישום ונסיבות ביצוע העבירות עת הנאשם נשא והוביל נשק טעון עם מחסנית ובה 15 כדורים, מהווה התנהגות עם יסוד של אלימות נוכח הסיכון הממשי לחיי אדם, לשלום הציבור ובטחונו, גם אם בסופו של יום לא נגרם כל נזק. לאור כל האמור לעיל, ביקשה לקבוע כי העבירות הנשק בהן הורשע הנאשם מפעילות את המאסר המותנה שעניינו עבירות אלימות מסוג פשע, ועתרה להפעלתו באופן מצטבר.

ראיות הנאשם לעונש

7. הוגשו מסמכים רפואיים של הנאשם.

עיקר טיעוני הנאשם לעונש

8. ב"כ הנאשם ביקש לאמץ את ההסדר מהטעמים שפורטו על ידי המאשימה. בכל הקשור להפעלת המאסר המותנה, ב"כ הנאשם הסכים כי בעבירות נשק קיים פוטנציאל לגרימת נזק לאדם, אולם טען כי הגדרת עבירת אלימות רק משום התקיימות פוטנציאל לנזק עתידי תוביל למסקנה אבסורדית לפיה מרבית העבירות בדין הפלילי יובילו להפעלת מאסר מותנה שעניינו עבירת אלימות. בהקשר זה ביקש להבחין בין תנאי שנוסחו "עבירת אלימות מסוג פשע" כפי המקרה הנדון,

עמוד 2

שאז התנאי אינו בר הפעלה, לבין תנאי שנוסחו "עבירה שיש בה יסוד של אלימות", שאז ניתן לטעון לתחולתו גם בעבירות נשק. לאור כל האמור לעיל, ביקש לקבוע כי המאסר המותנה אינו בר הפעלה. הפנה לפסיקה רלוונטית. לחילופין, וככל שייקבע כי מדובר בתנאי בר הפעלה, עתר להפעלתו באופן חופף.

9. הנאשם עצמו קיבל אחריות על מעשיו, טען כי הפנים את חומרת המעשים וביקש סליחה. הפנה לנסיבותיו האישיות, בין היתר להיותו רווק המתגורר עם הוריו, ועבד לפרנסתו עובר למעצרו. עוד הפנה למצבו הנפשי שמנע את גיוסו לצבא, והביע נכונות ומוטיבציה להשתלב בקבוצה טיפולית בכלא.

העונש המוסכם

10. מדובר בהסדר טעון לעניין העונש, ובהתאם בית המשפט אינו נדרש לקבוע מתחם עונש הולם. לאחר ששקלתי את חומרת העבירות, נסיבות ביצוען, מידת הפגיעה בערכים המוגנים, הפסיקה הנהוגה, עונש המינימום הקבוע בגין עבירת הנשק, ואת טענות הצדדים לרבות הטענה בדבר קשיים ראייתיים, אני סבור, כי ההסדר אליו הגיעו הצדדים הינו ראוי, ובדעתי לאמצו.

המאסר המותנה

11. בתאריך 18.11.2020 נגזר דינו של הנאשם בת"פ 14128-07-20 (בית משפט השלום בעכו) בין היתר ל"מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים, למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופה זו עבירת "אלימות מסוג פשע", ויורשע עליה בדיון" (להלן: "התנאי").

12. כאמור, הצדדים חלוקים בשאלת תחולת התנאי (ר' תמצית טענות הצדדים כנ"ל).

13. יודגש, כי ההגנה אינה חולקת על כך שעבירת הנשק יכול שתפעיל מאסר מותנה שנוסחו "עבירה שיש בה יסוד של אלימות", אך כאשר התנאי מתייחס לעבירה המוגמרת, קרי "עבירת אלימות מסוג פשע", הוא אינו חל.

14. במחלוקת שבין הצדדים אני סבור שיש להכריע כפי עמדת ההגנה. בתי המשפט המחוזיים חלוקים בעניין ומעיון בפסיקת בית המשפט העליון הסוגיה טרם הוכרעה, אך ניתן לטעמי למצוא בה עיגון לעמדת ההגנה.

15. אין מחלוקת כי בעבירה שעניינה החזקת נשק קיים יסוד של אלימות. ראה רע"פ 4065/18 ישראל איאסו נ'

מדינת ישראל (בית המשפט העליון, כב' השופט י. אלרון) במסגרתו נדון עניינו של מי שהורשע בעבירה של החזקת נשק ותחמושת כשהוא טעון ומוכן לירי. אשר לטענת המערער לפיה עבירת הנשק אינה מפעילה תנאי שנוסחו "כל עבירה שיש בה יסוד של אלימות", נאמר:

למעלה מן הצורך, ומבלי להידרש למכלול טענותיו המשפטיות של המבקש, אציין כי בנסיבות המקרה דנן, אני סבור כי העבירה בה הורשע המבקש מקימה יסוד של אלימות. כאמור, המבקש נתפס כשהוא מחזיק, יחד עם אחר, נשק מאולתר ובו מחסנית עם תשעה כדורים, כשהוא טעון ומוכן לירי.

בנסיבות אלה, הגם שהחזקת הנשק לכשעצמה לא הובילה לתוצאה האפשרית של פגיעה בחיי אדם או בשלמות גופו, הרי שאין ספק שהיא יצרה סיכון ממשי לחיי אדם. אין צורך להכביר מילים על הפוטנציאל ההרסני הטמון בהחזקת נשק טעון לפגיעה בשלום הציבור ובטחונו, וממילא התנהגות זו מקיימת באופן מהותי את התנאי של "עבירה שיש בה יסוד של אלימות" (פסקה 11).

עולה כי עבירה של החזקת נשק טעון ומוכן לירי מפעילה תנאי שעניינו "עבירה שיש בה יסוד של אלימות". אמנם אין בהחלטה התייחסות לעבירת אלימות מוגמרת, אך בית המשפט מסביר כי מדובר בעבירה המקימה יסוד של אלימות.

בע"פ 7895/04 וע"פ 8039/04 פלוני נ' מ. ישראל (בית המשפט העליון) במסגרתו התייחס בית המשפט להגדרתה של עבירת "אלימות", צוין בין היתר, כי עבירות בנשק לפי סעיף 144 לחוק אינה מסווגת כעבירת אלימות (ר' ס' 21 לפסק הדין).

16. קיים שוני מהותי בין עבירת אלימות מוגמרת בה מתקיימים כל יסודות העבירה, לבין עבירה בה אחד מיסודותיה הוא "אלימות". בעבירה המוגמרת הופעלה אלימות (פיזית או איום באלימות פיזית) כלפי קורבן העבירה, בעוד שבעבירה של החזקת נשק, קיים אמנם יסוד של אלימות אך זו לא הופעלה, וקורבן העבירה לא חווה אותה.

בת"פ 15744-02-20 מדינת ישראל נ' בויראת (מחוזי חיפה, כב' השופטת ת.מ. נתנאל) להלן: "בויראת", נדון מקרה זהה לעניינו של הנאשם שבפניי. שם הורשע הנאשם בין היתר בעבירות של החזקה, נשיאה והובלה ברכב של אקדח חצי אוטומטי טעון מחסנית עם שמונה כדורים, כאשר התנאי התייחס לעבירת "אלימות". בית המשפט ניתח בהרחבה את הסוגיה שבמחלוקת תוך התייחסות לפסיקות קודמות:

הנה כי כן, ההבדל המרכזי בניסוח התנאים הוא שבעניין איאסו נדרשת, לשם הפעלת התנאי, עבירה שיש בה "יִסוּד" של אלימות, בעוד שבעניינו דורשת הפעלת התנאי, ביצוע עבירת אלימות "מושלמת", היינו - ביצוע של כל הרכיבים של עבירה כזו.

לכן, הגם שמדובר בעבירה של החזקת נשק - באופן בו הוא הוחזק בעניין איאסו ובאופן בו הוא

הוחזק בעניינינו (כשהוא טעון במחסנית עם כדורים וכדור נוסף באקדח) אין די בפוטנציאל ההרסני שיש בנסיבות אלה, כדי למלא **אחר כל היסודות** של עבירת אלימות. על מנת שניתן יהיה להפעיל תנאי שהושת על נאשם, יש לוודא שהתנאי יהיה מובן לו, היינו - שהנאשם יידע אילו מעשים/עבירות, יפעילו את התנאי וספק בעניין זה צריך שיפעל לטובת הנאשם. לא אוכל לקבוע כי בעניינינו יכול היה הנאשם להבין כי נשיאת נשק, באופן בו הוא נשא אותו, תיחשב כעבירת אלימות.

בת"פ 3742-07-18 מדינת ישראל נ' מערוף (מחוזי חיפה, כב' השופט אבי לוי), להלן: "מערוף", נדונה שאלת תחולתו של תנאי שעניינו "אלימות פיזית" ביחס למי שנשא רימוני גז שבכוחם להזיק לאדם. בהתייחסו לעניין איאסו נאמר:

בית-המשפט העליון לא קבע שכל עבירה שעניינה נשיאת נשק היא עבירה שיש בה יסוד של אלימות. ההיפך הוא הנכון. בית-המשפט העליון קבע, שבנסיבות הקונקרטיות אשר נדונו בפניו (החזקת נשק מאולתר טעון במחסנית ובכדורים ומוכן לירי) ראוי לראות במעשה - כזה שיש בו "יסוד של אלימות".

...בצד השני של המשוואה, עת בוחנים את התנאי שנקבע, אין מדובר בעבירה "שיש בה יסוד של אלימות" כפי שהיה במקרה שנדון בפרשת איאסו אלא בעבירה של אלימות פיזית. בית-המשפט לא הסתפק ביסוד מיסודות העבירה אלא דרש, בקובעו את התנאי, קיומה של עבירה מוגמרת ומלאה של אלימות ולא בעלת אופי מילולי אלא פיסי ממש.

בנסיבות אלה, דומה שלא יכול להיות חולק שבמקרה זה חלה הלכתו של בית-המשפט העליון בעניין על"ע 5674/08 אבני נ' הוועד הארצי של לשכת עורכי-הדין [פורסם בנבו] (ניתן ביום 11.11.09). הלכה זו קובעת שמהותו של התנאי אמורה להיות מובנת לנאשם שהורשע בעת גזירת העונש על תנאי. "מובנה - משמעה על דרך הפשט ולא על דרך הפלפול". הלכה זו אומצה ברע"פ 523/13 דזשווילי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 25.8.15).

בת"פ (נצרת) 1095/00 מדינת ישראל נ' פלוני ואח' (הרכב בראשות כב' השופטת י. אברמוביץ), להלן: "פלוני", בית המשפט נדרש לשאלה האם עבירות הקשורות בנשק הינן עבירות אלימות בהקשר של הפעלת הסייג הקבוע לסעיף 3 לפקודת הראיות שעניינו העדת בן זוג לחובת בן זוג, ונקבע כי:

"בעבירה בנשק הקשר בין מחזיק הנשק ובין מי שעלול לבצע בו מעשה אלימות רחוק יותר. ובכל זאת מצא המחוקק לנכון לציין את האיום ואת הניסיון במפורש. איני רואה במה עבירה בנשק היא עבירת אלימות "על פי טיבה ומיונה" יותר מהעבירות שפורטו לעיל. גם איני רואה כי עבירה בנשק, בתור שכזו, נוגעת לחיי המשפחה או להגנת התא המשפחתי.

...אנו מקבלים את טענת הסיניגור כי לשיטת התובעת אין סוף לעבירות שתיחשבנה "עבירות אלימות" לצורך זה. איננו רואים סיבה לנטוש את הפרשנות הותיקה למונח "אלימות" שבאה לידי ביטוי בדברים הבאים:

"בלאו הכי, מובנו של מעשה אלימות - אף אם נתעלם ממובנה של "אלימות ממשית" ומהפסיקה שפירשה מלים אלו - הוא מעשה, שיש עמו שימוש בכוח פיסי במידה כלשהי. משמעותה הפשוטה

והרגילה של "אלימות" בלשון בני אדם טומנת בחובה שימוש במידה כלשהי של כוח פיסי, וכך אמנם פירשובתי המשפט את מובנה של מלה זו. כך פירש זאת בית-משפט זה, בבואו לפרש את מובנה של המלה אלימות (violence) בסעיף [1]5 לפקודת העדות ראה: ע"פ 466/62; וכן כשנוזקק לפירושה של המלה "אלימות" בסעיף 5 לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א - 1971 (ראה ע"פ 103/80) [לא פורסם]. [השופט אור בע"פ 524/82 ודרד נגד מדינת ישראל פ"ד לז' [2] 551 בעמ' 559].

17. מנגד, המאשימה תומכת עמדתה בנימוקיו של בית המשפט הנכבד **בת"פ 54607-07-19 מדינת ישראל נ' יעקוב ג'בור** (בית המשפט המחוזי בבאר שבע, כב' השופט יובל ליברדו), להלן: "ג'בור", שם הנאשם הורשע בהחזקת ונשיאת נשק מסוג M-16 ומחסנית ריקה עטופים במגבת בתוך שקית בתוך מזרון מגולגל במושב האחורי של הרכב. המאסר המותנה נוסח במילים "כל עבירת אלימות".

בית המשפט שם סבר כי למונח "אלימות" יש לתת פרשנות מרחיבה הכוללת גם עבירה של החזקת ונשיאת נשק מהטעם, שמדובר במבחן מהותי ולא טכני, קרי האם העבירה המאוחרת מגשימה באופן מהותי את האיסור שבעבירת התנאי. בית המשפט הדגיש כי נשק הוא חפץ אלים בעל יסוד מובנה של אלימות שמסוגל לגרום למותו של אדם ומי שמחזיק בו מסכן את זולתו. כדוגמה הפנה לע"פ 308/06 מ. ישראל נ' סבן שם עבירת התנאי הוגדרה כעבירת אלימות, והעבירה המפעילה הייתה עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, תוך שנקבע כי אדם המסכן במזיד את בטיחותו ושלומו של המשתמש בנתיב תחבורה נוהג התנהגות אלימה כלפיו אגב השימוש ברכב ובכך מבצע עבירת אלימות. עוד הפנה לע"פ 1894/14 צ'אקול נ' מ. ישראל שם נקבע כי עבירה של נהיגה בשכרות שגרמה למוות ולחבלה מפעילה עבירת תנאי שעניינו עבירות אלימות.

עוד נאמר בעניין ג'בור כי לאותה התוצאה ניתן להגיע לא רק באמצעות המבחן המהותי אלא גם באמצעות מבחן הרציונל, קרי בחינת הערכים המוגנים הקשורים בשלמות גופו, נפשו ובטחונו של אדם, עליהם בית המשפט ביקש להגן באמצעות הטלת המאסר המותנה.

18. כאמור, עמדתי זהה לזו של בתי המשפט המחוזיים בחיפה ובנצרת מהטעמים שפורטו שם (ר' עניין בויראת, מערוף ופלוני כנ"ל).

19. עמדתו של כב' בית המשפט בבאר שבע בעניין ג'בור יש בה כדי להוות הרחבה ניכרת של המושג "אלימות", באופן שמבחינה מעשית, ולצורך בחינת תחולת התנאי, לא מתקיימת כל הבחנה בין "עבירת אלימות" לעבירה שיש בה "יסוד של אלימות". מדובר בהבחנה מהותית הנוגעת למרכיבי יסודות העבירה, ובהתאם גם להיקף העבירות הנוספות החוסות תחתיה. בתי המשפט השונים מבחינים היטב בין נוסח אחד למשנהו, ועושים בו שימוש בהתאם למטרת התנאי המוטל. ברצותם עושים שימוש במילים "עבירה שיש בה יסוד של אלימות" ובכך מרחיבים באופן משמעותי את תחולת התנאי, וברצותם מצמצמים את תחולתו בציינם עבירה או סוג עבירות מוגמרות.

בנוסף, לא ניתן לטעמי להקיש מהדוגמאות אותן הביא בית המשפט הנכבד בעניין ג'בור (עבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ונהיגה בשכרות שהובילה למותו של אדם) מהטעם שמדובר בעבירות אלימות מובהקות ומוגמרות. עבירה של נשיאת נשק, גם אם בעלת פוטנציאל לאלימות, אינה דומה לנהג המסכן בפועל את הציבור בנהיגתו הפרועה

וגורם לנהגים אחרים לסטות ממסלולם או לתאונה עם נפגעים (ע"פ 308/06), ואף אינה דומה לעניינו של מי שנהג בשכרות וגרם למותו של אדם (ע"פ 1894/14). מדובר בעבירות אלימות מוגמרות, להבדיל מעבירה של החזקה או נשיאת נשק שיש בה אמנם יסוד של אלימות ללא כל מרכיב תוצאתי.

כך גם אינני סבור כי די בהתקיימותו של פוטנציאל לפגיעה כפי עמדת בית המשפט בעניין ג'בור, על מנת לקיים את התנאי שעניינו עבירת אלימות. פוטנציאל לפגיעה מתקיים במגוון רב ורחב של עבירות, אך על מנת להגדירן כעבירת אלימות יש צורך בהתקיימות רכיב נוסף שעניינו התגבשות הפוטנציאל הטמון בעבירה לכדי פגיעה בפועל או איום בפגיעה, באופן שהתנהגות הנאשם הביאה בפועל לתוצאה כזו או אחרת. כך לדוגמא, די שהתנהגותו הפרועה של נאשם בנתיב תחבורה גרמה לרכב אחר לסטות ממסלול נסיעתו, או שדברי האיום של הנאשם גרמו לתחושת פחד אצל קרוב או להקנטתו, כדי לבסס עבירת אלימות. זאת, להבדיל ממי שנושא נשק ברכבו, עבירה שיש בה יסוד של אלימות, אך אין בה את המרכיב הנוסף לצורך הגדרתה כעבירת אלימות.

בין המשפט בעניין ג'בור הפנה גם לע"פ 49/80 עמוס מסילתי נגד מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 803, (להלן: "מסילתי"), שם נקבע כי המבחן להפעלת התנאי הינו:

"... ההשוואה הראויה אינה בין יסודות עבירת התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים, לבין יסודות העבירה בה הורשע הנאשם, כפי שהיא מופיעה בספר החוקים. ההשוואה הראויה היא בין יסודות עבירת התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים, לבין היסודות המתקיימים בהתנהגותו של הנאשם, כפי שהורשע עליהם, הלכה למעשה" (פסקה 3).

לדידי ההלכה שנקבעה בעניין מסילתי, שעיקרה השוואה בין יסודות עבירת התנאי ליסודות המתקיימים בהתנהגות הנאשם, תומכת בהבחנה שיש לקיים בין עבירת "אלימות" בה מתקיימים כל יסודות העבירה, לבין "עבירה שיש בה יסוד של אלימות", שדי לה בהתקיימות אותו יסוד בודד.

אשר למבחן הרציונל המוזכר בעניין ג'בור, אני סבור, שאין בעובדה שהערכים המוגנים (כגון הצורך בשמירה על שלמות גופו, נפשו ובטחונו של אדם) אשר כלולים הן בעבירת האלימות המוגמרת והן בעבירת הנשק, כדי להצדיק את תחולתו של התנאי. חפיפה חלקית ביחס לערכים המוגנים מתקיימת בעבירות רבות ושונות, ואימוץ מבחן הנוגע לקרבה שבין הערכים המוגנים, עלול להביא לחוסר בהירות ועמימות שאינם רצויים באופן כללי, ובהליך הפלילי בפרט. בהקשר זה יאמר כי הצורך בהרתעה אינו יכול להצדיק מתן פרשנות כה מרחיבה למושג "אלימות".

20. לסיכום, לאור כל האמור לעיל לרבות ההבחנה הברורה והמהותית, שבין עבירת אלימות לבין עבירה שיש בה יסוד של אלימות, החשיבות שהנאשם יבין את מהות התנאי, והצורך בהירות להבדיל מעמימות, מביאים למסקנה לפיה המאסר המותנה אינו חל במקרה זה.

21. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

אני גוזר על הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 24 חודשים בניכוי ימי מעצרו מתאריך 23/4/23 ועד היום.

אני גוזר על הנאשם עונש מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו עבירת נשק מסוג פשע, ויורשע בגינה.

אני גוזר על הנאשם עונש מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו עבירת נשק מסוג עוון או עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, ויורשע בגינה.

אני גוזר על הנאשם קנס בסך ₪ 15,000 או 90 ימי מאסר.

הקנס ישולם עד ליום 01/09/24.

תשומת לב הנאשם שיש לשלם את הקנס לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, החל מחלוף 3 ימים מיום מתן גזר הדין וזאת באחת מהדרכים הבאות: בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il או חפש בגוגל "תשלום גביית קנסות". מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000 (ניתן לפנות לנציגים לקבלת מידע במספרים הללו). במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ו שבט תשפ"ד, 05 פברואר 2024, בהעדר הצדדים.